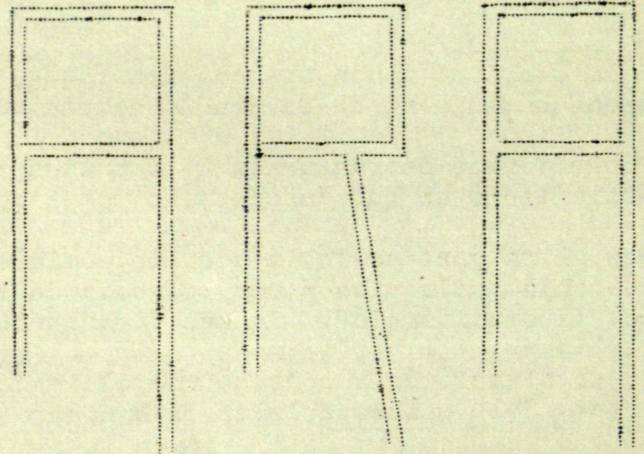
NR 39

per catalunya
lliure i socialista



butlletí interior del

FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

- Nº 17 - novbre.-desbre. 1967

LA DEVALUACIÓ. Després de prop d'un any d'optimisme oficial, a partir del referendum del 14 de desembre de l'any passat, i culminat en la sessió inaugural de la "nova legislatura", heus ací que el Govern espanyol es veu obligat a prendre una mesura espectacular i inesperada: la devaluació del signe monetari. La pesseta adopta una nova paritat en relació al dólar USA que passa a valer 70 ptes. en lloc de 60.

Els comentaris que hem pogut llegir a la premsa no són optimistes en quant als resultats de la mesura, ni benèvols en quant a la gestió del Govern. Els comentaris de caràcter tècnic, tot limitant-se a analitzar objectivament la situació, els antecedents i les conseqüències, porten entre línies una càrrega de crítica política indubtable.

Pel que respecta els antecedents, resulta que després de l'estabilització del 1959, acompanyada de les mesures conjunturals corresponents, res no ha estat fet per atacar la rel del problema del desgavell econòmic. En realitat, no ha estat presa cap mesura de caràcter estructural capaç de fer l'activitat econòmica de l'Estat espanyol un xic intel·ligible. Mesures estructurals són, per exemple, la reforma agrària; la reforma dels transports; la reconversió dels sectors industrials emmandrits de l'època de l'autarquia que treballen a uns costos incapaços de sostenir la menor competència exterior.

En primer lloc la reforma agrària i la dels transports afecta dues activitats extraordinàriament descapitalitzades. Amb això volem dir que no sols no han seguit un procés dinàmic de modernització, ans ni tan solament han acompanyat el mínim de noves necessitats que el creixement de la població exigia. Els cabals que havien de ser invertits simplement per tal de sostenir les necessitats de la població creixent, han estat destinats al faraonisme industrial de l'I.N.I., entre altres malvestats.

En segon lloc, entre les activitats del sector públic, reflectides principalment per l'I.N.I., i les del sector privat, ha mancat el mínim de coordinació indispensable, i ha sobrat, en canvi, una competència com si es tractés d'empreses rivals. En general hom pot dir que els plantejaments del sector públic han estat extraeconòmics, fins i tot quan les seves activitats eren específicament econòmiques, és a dir, quan es tractava d'implantar empreses exigitivament rendables.

En tercer lloc, el diner que tradueix el producte social, la forma com es guanya, com es distribueix i com s'inverteix, escapa al mínim de funció social que en qualsevol estat capitalista és exigit. En altres termes, la Banca domina àmpliament la situació, i no cal estendre's en majors comentaris.

Les actuals mesures, tant la real de devaluació, com les retòriques que l'acompanyen - amenaces retòriques i promeses d'estabilitat dels preus no menys retòriques -, si tant és que aguanten un any, previsiblement deixaran la situació un xic pitjor que no estava.

I és que, com diuen els comentaristes, a través de la xarxa de les censures i entre línies, bàsicament el Govern no compta amb la confiança del país.

Les reformes estructurals li resulten impossibles si no es vol desfalcar les bases de sustentació en què descansa. No pot atacar la reforma agrària; no pot atacar la Banca.

Per altra part no té la decisió suficient per a plantejar-se seriosament el pas d'una economia autàrquica a una economia de relació segons els mòduls capitalistes: és a dir de "liberalització". Aquest té un preu polític que el règim no pot pagar.

La devaluació és la conseqüència obligada d'una situació política que ja no respon a les necessitats dels països ibèrics, en la mesura que resulta incapaç d'una ordenació econòmica realista.

A curt termini, és clar, qui ha de pagar els efectes de la devaluació -i de la depressió paradoxal- : els treballadors, els petits industrials, i els petits comerciants. Però la contradicció flagrant és que a llarg termini, els ha de pagar també la gran indústria si no es decideix a sortir de l'immobilisme contra el qual tants d'anys d'acomodació i de negocis grassos l'han feta impotent.

La confessió d'incapacitat per part del govern de sortir del cercle viciós inflació-deflació, ha estat espectacular. El sistema, avui dia, està definit per l'enquistament dins d'ell d'un "tinglado" polític paralitzant i molt onerós. És a dir, d'una camarilla encarnada pels "durs", els partidaris de la repressió a ultrança.

Ara bé, aquesta actitud no condueix enlloc. La repressió objectivament "ja no és possible", a desgrat de les jurisdiccions especials, perquè el cos social popular ha adquirit una dinàmica "irreprimible", i, cosa molt important, que desvetlla certs ressons no tots recriminatoris, en esferes que poc tenen de populars.

El comentari polític que escau a la devaluació del signe monetari, és prou clar: el futur no el defineixen els textos "legals" adoptats a so de bombo i platets. El defineix, en canvi, la necessitat d'un canvi d'estructures, econòmica i social, si per aquestes terres hi ha d'haver altra cosa que la constant amenaça d'una segona volta que molt pocs desitgen. El defineix, exigint aquest indispensable canvi, la cada dia major consciència de les classes populars, i la seva major combativitat que encara "postula un diàleg obert".

La devaluació és sols intel·ligible a la llum del contrasentit d'una carcassa política anacrònica per a un país que s'està dinamitzant per moments.

És la darrera mesura per a intentar aturar el que no té aturador ? En tot cas, la clara confessió d'inèpcia per part del Govern ha de fer reflexionar a fons els que encara s'hi resisteixen.

EL FRONT NACIONAL DE CATALUNYA I LA PROBLEMÀTICA SOCIAL I ECONÒMICA

Continuant la nostra tasca d'aprofundiment doctrinal, ens proposem fer una síntesi comentada del desenvolupament del nostre pensament respecte a les decisives opcions que en el terreny social i econòmic -i polític, per tant- té plantejades qualsevol moviment conscient al nostre temps.

I

En la primera Conferència del Front Nacional de Catalunya, quan molts dels militants vivien en la clandestinitat més absoluta, o sota identitats canviades, foren aprovats quatre Principis Bàsics, que la Conferència considerà un primer pas en la definició del nostre moviment.

> Els dos primers eren: "a) Una política que, exaltant la personalitat humana, la "posi al servei de la solidaritat social. b) Una política social que augmenti el "benestar col·lectiu, que reconegui la personalitat del treballador dins el procés "de les activitats productores i que, enderrocant el mite de les castes i les classes, promogui la dignitat humana".

Així doncs, en la seva primera definició, el Front Nacional de Catalunya ja establia per al nacionalisme, les premises del que en podríem dir una consciència socialista.

En la seva segona Conferència, l'any 1947, el Front Nacional de Catalunya desenvolupa i aprofundeix més aquesta actitud. L'Informe del Consell Executiu aprovat per la Conferència diu: "No hem de perdre de vista que si té sentit a Catalunya una política "nacionalista, perquè cal afirmar la personalitat col.lectiva de la nostra Pàtria, "que si té raó d'ésser una política democràtica, per tal com l'opinió pública i "la conducta dels ciutadans han d'orientar-se vers el respecte a la personalitat "humana i a les institucions, no n'hi ha prou, a l'hora present, de definir-se "un partit com a nacionalista i demòcrata: cal que es pronunciï clarament sobre "el conjunt de problemes compresos dins l'anomenada qüestió social. Car l'home "al qual ens adrecem com a ciutadà, és, ensems, un ésser que treballa i lluita "per assolir per a ell i els seus el pa de cada dia i un futur lliure de preocupacions econòmiques; i aquest home integral, que sent, pensa i treballa, exigeix "de nosaltres una resposta concreta a les inquietuds de l'hora present. Aquest "home intueix que encara que l'existència nacional de Catalunya no estigués en "crisi, que encara que els ciutadans fruïssin d'una relativa llibertat política, "existiria, no obstant, la necessitat d'una més justa ordenació social, existi"ria més o menys atenuada pel grau de maduresa que haguéssim assolit, una lluita "entre la minoria que frueix del sistema econòmic i l'ampli sector que sofreix "directament les conseqüències de les seves imperfeccions."

I continua dient: "Hem d'admetre que la qüestió social ocupa un primer pla en la "preocupació dels homes del nostre temps, que ha depassat els límits del fet es"trictament econòmic i se'ns presenta estretament lligada amb els problemes del "reconeixement i de la llibertat de la personalitat humana, de les relacions de "l'individu amb l'Estat, amb les relacions internacionals i amb el problema trans"cendental del destí dels homes i de les nacions. La universalitat de la qüestió "social, la seva estreta relació amb la crisi del món, resideix en el fet de la "fallida de l'ordre social establert pel capitalisme. Existia, existeix encara, "una font de poder: la riquesa. La riquesa atribuïda al capital, ha estat l'ins"trument mitjançant el qual ha dominat una minoria, i pel qual, l'Estat, concebut com a govern del poble per al poble, ha esdevingut en la pràctica un òrgan "al seu servei; perquè ella constituïa la font efectiva d'autoritat. Aquesta mi"noria ha pogut imposar les seves concepcions en l'estructuració estatal, ha im"pregnat el cos social dels seus ideals de vida, ha influït en les relacions en"tre els Estats, ha participat en la gestació o en el desenvolupament de les "guerres del nostre temps, i ara intervé en la formació del món que ha de sorgir "del caos actual."

L'Informe insisteix encara en el rebutjament del capitalisme: "La crisi del capi"talisme és per a tots prou manifesta. En l'ordre econòmic, es mou amb grans di"ficultats per a fer front als problemes de la producció i del treball en l'inte"rior dels països, i a la misèria que sofreix actualment el món. La seva actua"ció política, en contradicció amb els principis amb els quals es pretén fonamen"tar-la, ha desacreditat la pràctica de la democràcia política, fins al punt que "la fallida del vell liberalisme sembla involucrar per a molts el fracàs dels "ideals democràtics. El cert és que les llibertats fonamentals, la igualtat "dels ciutadans davant la llei i el sufragi universal, pels quals els homes ha"vien lluitat, no han pogut ésser aplicats, perquè a la majoria dels homes no "els ha estat donada fins ara una condició prèvia per a gaudir-ne: la llibertat "econòmica. La concepció utilitària de la vida que ha imposat el capitalisme, ha "llevat als homes tota visió transcendental de llur destí: si en l'ordre econò"mic els ha deixat amb una migrada esperança, en l'ordre espiritual ha destruït "llur confiança en el futur. L'empremta del catalanisme en l'esfera internacio"nal ha estat fatal. Un criteri de competència mercantil ha presidit les rela"cions entre els Estats. Ell ha fonamentat els nacionalismes, quan així ha con"vingut als seus interessos, o ha practicat l'internacionalisme més eixorc quan "ha considerat oportú avantposar els objectius del grup als objectius de la nació".

Fa, després, aquesta anàlisi agudíssima, en aquells moments, del fenòmen feixista: "El feixisme ha pretès resoldre la crisi espiritual amb una mística nacional, i "la crisi econòmico-política, socialitzant la font capitalista del poder: la ri "quesa. Amb la seva desenfrenada demagògia social, elimina els elements capa- "ços d'assimilar de bona fe les noves directrius socials i deixa els pobles a "mans d'una oligarquia capitalista enquistada en els òrgans de l'Estat totali- "tari."

D'altra banda, és molt significativa precisament l'actitud davant el marxisme i davant el moviment comunista. Sobre el marxisme, el Front Nacional de Catalunya afirmava que: "si ens pot ser útil a nosaltres, que entronquem amb la vella tradició demo "cràtica, per la visió crítica i dialèctica que aporta, és perjudicial per a "aquells qui no han estat capaços de superar-lo històricament."

Sobre el moviment comunista, que era de fet, aleshores, moviment stalinista, el Front Nacional de Catalunya deia: "Del comunisme ens en separa la nostra posició "al servei de Catalunya i la pràctica dels ideals democràtics."

I també: "El que sí ens correspon com a catalans, és dir clarament que l'acció "dels grups comunistes que actuen a Catalunya només podrà ser considerada posi "tiva quan es realitzi a profit de la Pàtria".

I encara: "Hom de reconèixer, no obstant, la importància del paper que el comunis "me ha jugat en la transformació interna de les nacions, i que la transformació "social dels nostres dies, i el nou món que d'ella ha de nèixer, han estat afavo "rits pels moviments de simpatia o de repulssió que desvetllen a llur pas els "emissaris de Moscou. No ens dol fer-ho constar; fou així mateix com les hosts "napoleòniques promogueren la revolució liberal; ens oposarem, però, a veure el "comunisme internacional entronitzat a casa nostra, com ens hauríem oposat, per "afrancesats que haguéssim estat, a veure Catalunya sota la bota de Napoleó."

CONTINUEN LES FARSES DEL TRIBUNAL DE ORDEN PUBLICO

El 28 de novembre de 1967, foren jutjats per aquest tribunal José Luís Domingo Millán (carlista) i Roberto Ferruz Camacho (falangista) que el 22 de maig darrer havien participat en violències diverses amb motiu d'una conferència de Joaquín Ruiz Giménez sobre l'Encíclica "Populorum Progressio" donada al "Fòrum Vergés" de les Congregacions Marianes de Barcelona. El subjecte anomenat Domingo va agredir i insultar el conferenciant, mentre parlava, davant centanars de testimonis presencials. El segon fou conduït a la Comissaria per membres de l'esmentada entitat, que el pogueren atrapar després d'haver assaltat els locals, cap a les 11 de la nit, i d'haver trencat vidres, portes, arrabassat telèfons, etc. Respecte al pinxo falangista Roberto Ferruz, el Fiscal, durant l'acte del judici retirà ell mateix l'acusació, perquè s'havien presentat dos individus que varen jurar que a la mateixa hora en què fou atrapat, "habían "estado alternando con él en una cafetería". El Domingo fou absolt pel Tribunal, que considerà que si bé el professor Ruiz Giménez havia estat agredit per un individu, no estava gens provat que fos el tal Domingo.

El cinisme del fiscal i el del Tribunal no necessita comentaris de cap mena. Només voldríem recordar que quan es tracta d'altres acusats no es deixa "entendrir" tan fàcilment. Per exemple, pocs dies abans, el Tribunal havia condemnat a un any i tres mesos de presó, més 15.000 pessetes de multa, al Delegat de la Facultat de Filosofia i Lletres de Barcelona, Frigolé, i a vuit mesos de presó al Subdelegat, Carbonell, per uns fets que es redueixen a l'exercici públic i pacífic de llurs càrrecs sindicals. El "Tribunal de Orden Público" es manifesta així ell mateix, com un típic organisme de repressió dins el muntatge d'un Estat totalitari.

========